

Майданевич Г. А.,
аспірантка Науково-дослідного інституту публічного права
jurist@biquir.het

ПОНЯТТЯ І ЗМІСТ КАТЕГОРІЇ «ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ»

У статті аналізуються та наводяться наукові погляди на поняття і зміст категорії «виконання судових рішень» існуючих у вітчизняній юридичній науці. Здійснено аналіз нормативно-правового регулювання, зокрема, законодавчих актів, що мають безпосереднє відношення до діяльності судової гілки влади, ухвалення ними судових рішень.

Наводиться законодавче визначення поняття «виконання судових рішень», наводяться наукові погляди щодо поняття «виконання судових рішень». В результаті дослідження пропонується авторське визначення поняття «виконання судових рішень».

Приділяється увага наявним проблемам правового регулювання виконання судових рішень, які є обов'язковими до виконання. Підкреслюється, що крім Конституції та законів України, а також міжнародних нормативно-правових актів, основні положення виконання судового рішення знайшло своє відображення у сучасному процесуальному законодавстві України: Кодексі адміністративного судочинства України, Господарському кодексі України, Цивільному процесуальному кодексі України. Безпосереднє виконання судових рішень здійснюється відповідно до норм Законів України «Про міжнародне приватне право», «Про виконавче провадження», та наголошується, що відповідно до національного та міжнародного законодавства судові рішення є обов'язковими до виконання.

В результаті дослідження існуючих понять «виконання судових рішень» пропонується авторське визначення поняття «виконання судових рішень», під яким слід розуміти засновану на нормах матеріального і процесуального права завершальну стадію судового провадження, змістом якої є діяльність уповноважених органів, їхніх посадових осіб, покликаних забезпечити права і законні інтереси громадян, юридичних осіб та держави шляхом виконання судового рішення.

Ключові слова: нормативно-правові акти, поняття, процесуальне законодавство, судові рішення, виконання.

Maydanevych H. CONCEPT AND CONTENT OF THE CATEGORY «ENFORCEMENT OF JUDGMENTS»

The article analyzes and presents scientific views on the concept and content of the category «enforcement of court decisions» existing in domestic legal science.

The analysis of normative-legal regulation, in particular, of the legislative acts that are directly related to the activity of the judicial branch of power, their adoption of court decisions is carried out. The legislative definition of the concept of «execution of court decisions» is given, scientific views on the concept of «execution of court decisions» are given. As a result of the research, the author's definition of the concept of «execution of court decisions» is proposed.

Attention is paid to the existing problems of legal regulation of execution court decisions that are binding. It is emphasized that in addition to the Constitution and laws of Ukraine, as well as international regulations, the main provisions of the court decision are reflected in modern procedural legislation of Ukraine: Code of Administrative Procedure of Ukraine, Commercial Code of Ukraine, Civil Procedure Code of Ukraine. Direct execution of court decisions is carried out in accordance with the Laws of Ukraine «On Private International Law» and «On Enforcement Proceedings», and it is emphasized that in accordance with national and international law, court decisions are binding.

As a result of the study of the existing concepts of «enforcement of court decisions» the author's definition of «enforcement of court decisions» is proposed, which should be understood as the final stage of court proceedings based on substantive and procedural law, the content of which is the activities and the legitimate interests of citizens, legal entities and the state by enforcing a court decision.

Key words: normative legal acts, concepts, procedural legislation, court decisions, execution.

Постановка проблеми. Відповідно до положень Конституції України основними засадами судочинства є обов'язковість судового рішення, суд ухвалює рішення іменем України (ст. 129). Судове рішення є обов'язковим до виконання. Держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку. Контроль за виконанням судового рішення здійснює суд (ст. 129-1) [1]. Прийнятий у розвиток положень Основного Закону України, Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.2016 р. [2], який визначає організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд, в ст. 13 містить вказівку, що судові рішення, яким закінчується розгляд справи в суді, ухвалюється іменем України. Судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями

на всій території України. Обов'язковість урахування (преюдиційність) судових рішень для інших судів визначається законом. Контроль за виконанням судового рішення здійснює суд у межах повноважень, наданих йому законом. Водночас невиконання судових рішень – це бездіяльність, що полягає в незастосуванні заходів, необхідних для його виконання, за умови, якщо суб'єкт був зобов'язаний і мав реальну можливість виконати судовий акт, є актуальним напрямом наукового дослідження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанню виконання судових рішень присвячено значну кількість наукових досліджень, зокрема це праці О. Гришка, Б. Гук, М. Козюбри, О. Кукоби, В. Поліщука, І. Француза, Л. Талана та інших науковців. Однак питання невиконання судових рішень залишається недостатньо розробленим для науки адміністративного права.

Метою статті є розкриття поняття та змісту категорії «виконання судових рішень» існуючих у вітчизняній юридичній науці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Основні положення виконання судового рішення знайшло своє відображення у сучасному процесуальному законодавстві України. Згідно ст. 14 КАС судові рішення, яким закінчується розгляд справи в адміністративному суді, ухвалюється іменем України. Судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України. Невиконання судового рішення тягне за собою відповідальність, встановлену законом [3]. Зокрема, на обов'язковість судових рішень вказується в нормах ст. 2, 18 ГК [4] та ЦПК [5], а також міжнародних нормативних актах, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Безпосереднє виконання судових рішень здійснюється відповідно до норм законів України «Про міжнародне приватне право» [6] та «Про виконавче провадження», зокрема, згідно положень якого підлягають примусовому виконанню рішення на підставі таких виконавчих документів:

1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України: судові накази; ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом; виконавчих написів нотаріусів; посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій; постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди; постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом; рішень інших державних органів та рішень Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами; рішень Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», а також рішень інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України; рішень (постанов) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень [7].

На обов'язкову силу рішень та їх виконання вказується в частині 1 ст. 46 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р., згідно якої Сторони зобов'язуються виконувати остаточні рішення Суду в будь-яких справах, у яких вони є сторонами [8], яка ратифікована Верховною Радою України 17.07. 1997 р. [9].

Слід наголосити, що в будь-якому випадку, незалежно від країни, у якій має відбутися виконання, наданню дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду має передувати визнання такого рішення чи то національним законом, чи ратифікованим міжнародним договором, чи компетентним органом (як правило, судом) країни, яка має виконати іноземне судові рішення [10, с.171].

Про важливість виконання рішень міжнародних судів, зокрема, Європейського суду з прав людини, свідчить той факт, що Кабінет Міністрів України постановою «Про утворення Комісії з питань виконання рішень Європейського суду з прав людини» від 01.04.2020 р. №258, основними завданнями Комісії є: розроблення механізмів усунення системних і структурних проблем, констатованих у рішеннях Європейського суду у справах проти України, та запобігання виникненню таких проблем у майбутньому; підготовка та подання Кабінетові Міністрів України пропозицій щодо: виконання рішень Європейського суду у справах проти України, а також відповідних рішень Комітету міністрів Ради Європи про вжиття заходів на їх виконання; спрямування дій центральних органів виконавчої влади і забезпечення їх взаємодії з метою повного та ефективного виконання рішень Європейського суду у справах проти України, а також з метою ухвалення Комітетом міністрів Ради Європи Остаточної резолюції про виконання кожного конкретного рішення Європейського суду у справі проти України; удосконалення нормативно-правової бази з метою виконання рішень Європейського суду [11].

Утворення вказаної Комісії викликано необхідністю забезпечити ефективну взаємодію органів державної влади задля своєчасного виконання рішень ЄСПЛ та належного виконання Україною своїх міжнародних зобов'язань. Оприлюдненій 1 квітня в доповіді Комітету міністрів Ради Європи за 2019 рік, який здійснює нагляд за імплементацією 47 країнами-членами рішень ЄСПЛ, свідчать, що кількість заяв у таких справах проти України сягає 8 700, що становить 14,5 % від загальної кількості зареєстрованих Європейським судом справ

щодо 47 держав-членів Ради Європи. Серед п'яти країн із найбільшою кількістю так званих лідируючих справ (які відображають нові найважливіші системні проблеми) є такі: РФ (219 справ), Туреччина (155), Україна (119), Болгарія (79) та Італія (56). У рейтингу присуджених Судом компенсацій позивачам, які повинні виплатити держава, першою є Росія (28 547 005 євро). Далі розмістилися Італія (16 964 113 євро), Угорщина (5 391 826 євро), Португалія (4 690 494 євро) та Румунія (4 395 996 євро). Державу Україна Суд у 2019 році зобов'язав виплати компенсацій заявникам на суму 1 675 140 євро (у 2018 було 794 586 євро). Станом на 20 березня 2020 року Європейським судом ухвалено 1 434 рішень, якими констатовано порушення Україною положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та Протоколів до неї [11].

Наведене є свідченням, що відповідно до національного та міжнародного законодавства судові рішення є обов'язковими до виконання.

Виконання судових рішень становить завершальну стадію судового розгляду, ефективність якої визначає ефективність судової системи загалом. Невиконання чи неналежне виконання судових рішень та рішень інших органів зводить нанівець систему правосуддя в країні, порушує право кожного на справедливий суд, передбачене ст. 6 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод [12, с. 2].

В ст. 1 Закону України «Про виконавче провадження» надається нормативне визначення поняття «виконавче провадження» як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів – сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону, а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню [7].

З приводу дефініції поняття «виконання судових рішень» в юридичній науці існують їх різні дефініції. На думку Б. Гук, примусове виконання рішень – це заснована на нормах матеріального і процесуального права юридична діяльність уповноважених органів (посадових осіб) з використання заходів державного примусу [13, с.102]. За своєю сутністю виконання судових рішень відбувається в добровільному або примусовому порядку. Добровільність виконання судових рішень безпосередньо залежить від законслухняності та порядності боржника, що не завжди є гарантією реальності вчасного та належного їх виконання. Примусовий порядок виконання судових рішень органічно поєднаний з добровільним та заснований на комплексі засобів і способів впливу на поведінку суб'єкта щодо настання правових наслідків, передбачених судовим рішенням [14, с. 1].

На примусове виконання судових рішень вказують норми ст. 5, частини 3 ст. 13, п. 4, 12, 13 частини 3 ст. 18, ст. ст. 26, 27, частина 5 ст. 35, частина 2 ст. 47, частина ст. 51, ст. ст. 67, 68 Закону України «Про виконавче провадження» [7].

Проте, ми не повинні забувати, що ст. 7 Закону України «Про виконавче провадження» вказує на добровільність виконання судових рішень вказують норми відповідно до якого виконавчий документ про стягнення періодичних платежів може бути самостійно надісланий стягувачем безпосередньо підприємству, установі, організації, фізичній особі – підприємцю, фізичній особі, які виплачують боржнику відповідно заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи. Підприємства, установи, організації, фізичні особи – підприємці та фізичні особи, зазначені у частині першій цієї статті, за заявою стягувача зобов'язані здійснювати відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника у розмірі, визначеному виконавчим документом [7].

Проте, незважаючи на будь-який вид процесуального законодавства, категорію справ, а також те, що норми процесуального законодавства визначають процесуальні засоби, які застосовують, зокрема, адміністративні, кримінальні, господарські та цивільні суди для виконання судових рішень, варто підкреслити важливу роль у цьому процесі відіграють норми адміністративного права. Згідно ч. 1 ст. 370 КАС судові рішення, яке набрало законної сили, є обов'язковим для учасників справи, для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України, а у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності, – за її межами.

КАС визначено категорії справ, рішення в яких допускаються до негайного виконання або підлягають такому виконанню до набрання ними законної сили, тобто відразу після їх ухвалення, не очікуючи апеляційного перегляду справи (ст. 371) КАС. Негайно також виконуються рішення суду, прийняті в адміністративних справах, визначених пунктами 1, 5 частини першої ст. 263, пунктами 1-4 частини першої ст. 283 КАС. Суд, який ухвалив рішення, за заявою учасників справи або з власної ініціативи може ухвалою в порядку письмового провадження або зазначаючи про це в рішенні звернути до негайного виконання рішення [3].

Досліджуючи процедуру реалізації судових актів у виконавчому провадженні, Л. Талан звертає увагу на складність, багатогранність змісту відносин, пов'язаних із захистом прав та охоронюваних законом інтересів громадян та організацій, а також стверджує, що норми, які регулюють це провадження, є комплексним утворенням. Учений виділяє такі види відносин:

а) правовідносини щодо примусового виконання, у яких основним суб'єктом є державний виконавець; б) правовідносини, пов'язані із судовим контролем за діями щодо виконання судових рішень, у яких суб'єктом є суд; в) правовідносини за участю інших органів та організацій, які виконують правозастосовні акти; г) правовідносини за участю вищих посадових осіб Державної виконавчої служби України [15, с. 6].

Вказане покладає на адміністративні суди неухильний обов'язок не тільки здійснювати судовий контроль

у виконавчому провадженні. При примусовому виконанні судового рішення необхідно також врахувати конституційної гарантії обов'язковості судового рішення, зокрема, адміністративні суди застосовують такі процесуальні механізми: роз'яснення судового рішення; судовий контроль за виконанням судового рішення; заміну сторони виконавчого провадження в разі, зокрема, об'єктивної необхідності визначення нової сторони, яка має виконати судові рішення; поновлення пропущеного з поважних причин строку пред'явлення виконавчого листа до виконання; відстрочення чи розстрочення виконання судового рішення – це процесуальні засоби, які адміністративні суди застосовують у виключних випадках; зупинення виконання судових рішень відбувається лише у виключних випадках та за умови, що таке зупинення не порушуватиме балансу інтересів сторін, прав осіб, які брали участь у справі та які не брали такої участі, але суд вирішив питання про їхні права, свободи чи обов'язки; застосування як преюдиційних обставин, встановлених у судовому рішенні, що набуло законної сили [16].

Варто також звернути увагу й на те, що невиконання судових рішень може мати і завуальований характер, коли зобов'язана особа хоча відкрито і не відмовляється від виконання судового акту, але вживає певних зусиль, які фактично роблять неможливим його виконання. А тому у КАС необхідно визначити чіткі і всім зрозумілі визначення форми такої протиправної бездіяльності особи.

Висновки. Проаналізувавши існуючі в юридичній науці поняття і зміст категорії «виконання судових рішень» та інтерпретуючи наукові думки на певну сферу суспільних відносин, під визначенням поняття «виконання судових рішень» розуміємо засновану на нормах матеріального і процесуального права завершальну стадію судового провадження, змістом якої є діяльність уповноважених органів, їхніх посадових осіб, покликаних забезпечити права і законні інтереси громадян, юридичних осіб та держави шляхом виконання судового рішення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28. 06.1996 р. 254к/ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.
3. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35, 36-37. Ст. 446.
4. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 06.11.1991 р. 1798-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 6. Ст. 566.
5. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. 1618-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 40, 41-42. Ст. 492.
6. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23.06.2005 р. № 2709-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 32. Ст. 422.
7. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 30. Ст. 542.
8. Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
9. Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції: Закон України від 17.07.1997 р. № 475/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 40. Ст. 263.
10. Глушкова Д. Г. Підстави виконання рішень українських судів щодо нерезидентів України. *Форум права*. 2011. № 2. С. 166–172.
11. Про утворення Комісії з питань виконання рішень Європейського суду з прав людини: постанова Кабінет Міністрів України від 01.04.2020 р. №258. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/258-2020>
12. Гришко О. М. Адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: дис. ... канд. юрид. наук. К., 2018. 270 с.
13. Гук Б. М. Проблеми поняття дефініції виконавчого провадження. *Університетські наукові записки*. 2009. № 1 (29). С.101–106.
14. Француз І. Г. Теоретико-правові аспекти примусового виконання судових рішень в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. К., 2018. 22 с.
15. Талан Л. Г. Реалізація судових рішень у виконавчому провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Х., 2012. 19 с.
16. Берназюк Я. Процесуальні засоби забезпечення реалізації конституційної гарантії обов'язковості судового рішення в адміністративному судочинстві. *Юридична газета*. 01.05.2020.

REFERENCES:

1. Constitution of Ukraine. (1996, June 26). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 30, 141 [in Ukrainian].
2. Law of Ukraine on the Judiciary and the Status of Judges. (2016, June 2). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 31, 545 [in Ukrainian].
3. Code of Administrative Procedure of Ukraine. (2005, July 6). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 35-37, 446 [in Ukrainian].
4. Commercial Procedural Code of Ukraine. (1991, November, 6). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 6, 566

[in Ukrainian].

5. Civil Procedure Code of Ukraine. (2004, March, 18). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 40-42, 492 [in Ukrainian].
6. About private international law. (1996, June 23). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 32, 422 [in Ukrainian].
7. About enforcement proceedings. (2016, June 2). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 30, 542 [in Ukrainian].
8. Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. (1950, November, 4). Retrieved from: [https:// zakon. rada.gov. ua/ laws/show/995_004_9](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004_9) [in Ukrainian].
9. On the ratification of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of 1950, the First Protocol and Protocols № 2, 4, 7 and 11 to the Convention. (1997, July 17). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 40, 263 [in Ukrainian].
10. Glushkova, D. (2011). *Grounds for execution of decisions of Ukrainian courts concerning non-residents of Ukraine. Forum Prava*. [in Ukrainian].
12. Grishko, O.M. (2018). *Administrative and legal status of bodies and persons who carry out enforcement of court decisions and decisions of other bodies*. Candidate's thesis [in Ukrainian].
13. Hook, B.M. (2009). Problems of the concept of definition of enforcement proceedings. *University scientific notes*. [in Ukrainian].
14. French, I.G. (2018). *Theoretical and legal aspects of enforcement of court decisions in Ukraine*. Candidate's thesis [in Ukrainian].
15. Talan, L.G. (2012). *Realization of court decisions in executive proceedings*. Extended of candidate's thesis [in Ukrainian].
16. Bernazyuk, J. (2020). Procedural means of ensuring the implementation of the constitutional guarantee of the binding nature of a court decision in administrative proceedings. *Yuridichna gazeta*. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 14.12.2019

УДК 342.92

Мозгова Аліна Анатоліївна,
аспірант кафедри поліцейського права
Національної академії внутрішніх справ

ПРОВАДЖЕННЯ В СПРАВАХ ПРО ПРОСТУПКИ ЯК СКЛАДОВА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Стаття присвячена формулюванню поняття та визначенню сутності провадження в справах про адміністративні проступки. Обґрунтовується, що такі провадження утворюють систему дій компетентних органів публічної влади, кінцевим результатом яких є притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності. Провадження в справах про адміністративні проступки розглядається у двох основних значеннях: самостійний інститут правозастосовної діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування; юридичний інструмент регулювання суспільних відносин у спосіб застосування адміністративних санкцій. Визначено ознаки та основні завдання провадження в справах про адміністративні правопорушення, а також здійснено класифікацію засад їхнього здійснення на загальні та спеціальні.

Ключові слова: адміністративне провадження, адміністративно-правова охорона, адміністративний проступок, адміністративна відповідальність, права і свободи людини і громадянина.

Mozhova A. PROCEEDINGS IN CASES OF MISDEMEANORS AS A COMPONENT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROTECTION OF THE RIGHTS AND FREEDOMS OF MAN AND CITIZEN

The article is sanctified to formulation of concept and decision of essence of realization in businesses about administrative misconducts. Grounded, that such realizations form the system of actions of competent public government bodies endpoint of that is bringing in of winy persons to administrative responsibility. Realization in businesses about administrative misconducts is examined in two basic values: independent institute of activity of public and organs of local self-government authorities; a legal instrument of adjusting of public relations is in the method of application of administrative approvals. Signs and basic tasks of realization are certain in businesses about administrative crimes, and also classification of principles of their realization is carried out on general and special.

Key words: administrative realization, administrative legal safeguard, administrative misconduct, administrative responsibility, rights and freedoms of human and citizen.